

"Labour zegt neen" in Het Parool (13 Juni 1950)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W. ; RRéd. Chef Van Heuven Goedhart, G.J. 13.06.1950, n° 1.664; 10. Jg. Amsterdam: Het Parool.

Copyright: (c) Het Parool

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"labour_zegt_neen"_in_het_parool_13_juni_1950-nl-4d9de4f4-991d-4f60-a833-a5619460e837.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 17/09/2012

Labour zegt neen

Europa's integratie in gevaar?

De eerlijkheid gebiedt dat wij vandaag Engeland, en zelfs in bijzondere mate het socialistische Engeland, een plaatsje geven op het zondaarsbankje van de nationale soevereiniteit, waarop, ietwat eenzaam, Stalin zich al jaren zit te koesteren. Met een al te doorzichtige quasi argumentatie heeft de internationale commissie van de Labourpartij het plan-Schuman afgewezen. Engeland zal niet meedoen voorzoveel het van de socialisten afhangt. Beaverbrook's „Daily Express” klapt er bij in de handen: een compromittant geval zowaar!

De Labourpartij komt, zeiden wij, met een schijn -argumentatie. Zij wil wel meedoen aan een economische integratie van Europa, maar.... dan moet het een integratie op socialistische grondslag zijn. De onwaarachtigheid van dié redenering springt in het oog zodra men er zich rekenschap van geeft dat het Britse Gemenebest, waarbinnen de Engelse regering zich kennelijk zo wél gevoelt, waarlijk niet gezegd kan worden een socialistische gemeenschap te zijn. Bolland's spreuk: “De opgegeven reden is nooit de ware reden”, geldt hier dan ook in bijzondere mate. Engeland, dat is de ware reden, wil van zijn soevereine macht voor geen grein afstand doen ten behoeve van de Europese eenheid. Reeds in de aanloopbesprekingen - dus nog vóór de weigering van Engeland om mee te doen - zei de Engelse regering dat zij tegen een internationaal gezagsorgaan met eigen beslissingsbevoegdheden ernstige bezwaren had. In plaats daarvan wilde zij een commissie van regeringsvertegenwoordigers die slechts bij eenstemmigheid besluiten zou kunnen nemen. Nieuw was dit geluid niet. Wij kennen het uit de voorbereidingsperiode van Straatsburg. Terecht heeft mr. Stikker er al enige keren op gezinspeeld, dat wij van Europese vetorechten geen heil kunnen verwachten. In feite zijn zij barrières waarop elke ontwikkeling van boven-statelijk recht afstuit. Het is diep te betreuren, dat het internationalistische besef van de Britse socialisten bij hun vasthoudendheid aan de conceptie van het soevereine Gemenebest zó ten achter blijft, dat zij deswege een spaak in het wiel der Europese integratie steken.

Kan Engeland (dank zij Cripps' politiek vooral) hopen dat het zijn positie herwinnen en vervolgens behouden kan binnen zijn eigen Gemenebest, en “voelt” het dus niet veel voor de continentale integratie, voor de Fransen ligt de taak geheel anders. Die zijn, niet geheel ten onrechte, beducht voor de opkomende concurrentiemacht van een mede door Amerika weer op de been geholpen, Duitsland. Nadat Parijs zijn heil de eerste jaren na 1945 in tegenhouden en afremmen van Duitslands wederopstanding heeft gezocht, is het thans blijkbaar de vruchteloosheid van die politiek gaan inzien en heeft het er de consequenties uit getrokken. Het roer is om. Het plan-Schuman bewijst, dat Frankrijk gaat spelen op de kaart van de Frans-Duitse samenwerking. Met bereidheid tot afstand van een deel zijner soevereiniteit meent Engeland slechts te kunnen verliezen; Frankrijk daarentegen ziet er voor zichzelf voordeel in. Nog weer anders ligt de zaak voor de Duitsers. Hun positieve houding jegens het Schuman-plan steunt op hun hoop, verloren soevereiniteit te herwinnen. Vandaar dat zij „wijziging van de bezitsverhoudingen” (lees: opheffing van het beheer van een aantal Duitse sleutelindustrieën) en opheffing van het Roerstatuut als voorwaarde voor de verwezenlijking der integratie stellen.

Intussen heeft Londen een balletje opgegooid over „integratie” met de Scandinavische staten. Wel te verstaan: dat zou een integratie naar Brits model, zonder internationaal gezagsorgaan maar met een eenstemmig beslissend comité van regeringsvertegenwoordigers zijn. Voorlopig ziet men er niet méér in dan een tegenzet op het politieke schaakbord, waarbij te bedenken valt, dat Zweden een der voornaamste grondstofleveranciers van de Duitse staalindustrie is.

Engelands houding voorspelt geen goeds, noch voor het plan-Schuman, noch voor het Nederlandse plan. Hoe hardnekkiger Londen zal zijn, te groter zal, vooral in Duitsland, de vrees worden voor een splijting van Europa in twee economische blokken, een ontwikkeling, die afbreuk zou doen aan de noodzakelijke eenheid

tegenover de toenemende Russische vredesbedreiging.

Het Londense nieuws zal mr. Stikker, de leider der OEEC, geen bemoediging geven en over rozen zal zijn pad niet gaan. Wensen wij hem sterkte, want doorzetten moet het devies zijn.